

דף נה.

הרבנן היל' מעשה הקרבנות פ"ה ח"ג עין משפט א.

וְמִפֵּין שָׁאַיִן שׂוֹחַטִין קָדְשִׁים אֶלָּא בְּצָפּוֹן ו. **שְׁהִרְיָה** נִאָמֵר בְּעַוְלָה וַיְשַׁחַט אֲתָּו עַל יְרֵךְ הַמִּזְבֵּחַ צְפָנָה וּבְחַטָּאת הַוָּא אָמֵר 'בָּمְקוּם אֲשֶׁר תְּשַׁחַט הַעֲלָה תְּשַׁחַט הַחַטָּאת'. וְכַיּוֹם שְׁהַחַטָּאת נִקְרָאת קָדֵשׁ קָדְשִׁים כֵּךְ הַעֲלָה נִקְרָאת קָדֵשׁ קָדְשִׁים. וּבָאָשָׁם הַוָּא אָמֵר 'בָּמְקוּם אֲשֶׁר יִשְׁחַטוּ אֶת הַעֲלָה יִשְׁחַטוּ אֶת הָאָשָׁם'. וּשְׁלָמִי צְבּוֹר הַקְּשׁו לְחַטָּאת שְׁגָנָא מֵר 'וְעַשְׂיָתֶם שָׁעֵיר עַזִּים אֶחָד לְחַטָּאת וְשִׁנִּי כְּבָשִׁים בְּנֵי שְׁנָה לְזָבֵחַ שְׁלָמִים' לְפִיכְךָ הַז.

ת. **כسف משנה:** ומיש ומניין שאין שוחטין קדשי קדשים אלא בצפון וכו' עד ישחטו את האשם. בר"פ איזחו מקומן (דף מ"ז ומ"ח). ויש לשאול למה הוצרך רבינו לכתחוב וכ לשם שחחתאת נקראת קדש קדשים כך העולה שהרי בלאו הכי יש ראייה שנשחטה בצפון. וייל שלא הוצרך לכתחוב כן אלא כדי שיצדק השם שכותב לנשחטיין בצפון שהם קדשי קדשים: ומיש ושלמי צבור הוקשו לחטא וכו'. בפרק איזחו מקומן (דף נ"ה) מנסה על ראייה זו וכי חטא מהיכן למדה מעולה דבר הלמד בהיקש חזר ומלמד בהיקש אלא מדרתני רב מריה על עולותיכם ועל זבחים שלמים מה עולה קדש קדשים אף זבחים שלמי ציבור קדשי קדשים מה עולה בצפון אף זבחים שלמי ציבור בצפון. ויש לתמוהו למה הניה ובינו פסוק שהוקשו לעולה והביא פסוק שהוקשו לחטא לדחין ליה בגمرا. ו王某 יש לדוחוק ולומר דהשתא דאתא קרא דהיקשא דלעולה מהיקשא דחטא ומי גמרין וכו'ון דעתיך שם קדש קדשים בחטא הוא דכתיב מש"ה נקט היקש לחטא. ועייל דלפומ מאידי אדאיך אדעתיה דחטא למדה מעולה בהקש אחיבליה אלא כדתוין רב מריה אבל לפוי האמת לא למדה בהיקש אלא כאילו כתיב בחטא גופיה בהדייא הוא דהא מפורש דבר הכתוב במקום אשר תשחט העולה תשחט החטא והויל כתוב תשחט החטא בצפון. ומה שכותב מקום השחיטה הוא מקום הקבלה. בראש פרק איזחו מקומן (דף מ"ט) קבלה בצפון מנא לנ דכתיב ולקח הכהן מדם החטא כלמר וילפין שרар קדשי קדשים מחותאות. ופירש"י ולקח הכהן בתור ושחט כתיב ומשמע במקום העולה נמי והך לקיחה קבלה היא דגמר בג"ש בתורת כהנים עכ"ל. ואיני יודע למה השמיט רבינו ראייה זו:

קדשי קדשים בחתאת ונשחטין במקום שהייתה. ומקום שהייתה הוא מקום הקבלה:

הרמב"ם הל' מעשה הקרבנות פ"ז ה"ג
ein meshet b.

ואין חטא ורשות ושירות מנהות נאכלין אלא לזכרי כהבה **בעזרה** ואם נאכלו בהיכל נאכלו שנאמר 'לכל מנהתם ולכל חטאיהם ולכל אשם' 'בקדש הקדשים תאכלנו כל זכר יאכל אותו'. וכן שלמי צבור הרי הן בחתאת ורשות כמו שביארנו:

הרמב"ם הל' מעשה הקרבנות פ"ט הי"א
ein meshet ged.

ואחר שמניגן מולח האימורים ומקטירן על גבי המזבח. אבל בחזה ושוק נאכל לכוהנים שנאמר 'כי את בחזה הנטנפה ואת שוק התרוממה'. ושאר השלמים נאכלים לבעלים. ואין הכהנים זוכין בחזה ושוק אלא לאחר **הקטר האימורי**:

א. **כسف** משנה: אין חטא ורשות ושירות מנהות נאכלים אלא לזכרי כהונה בעזרה. משנה פ' איזהו מקומן (דף נ"ד). ומיש ואם נאכלו בהיכל נאכלו וכו'. פרק קדשי קדשים (דף ס"ג). ומיש וכן שלמי צבור הרי הן בחתאת וכאשם. משנה בפרק איזהו מקומן (דף נ"ד). ומיש כמו שביארנו. הוא בפ"ט:

ב. **כسف** משנה: אין הכהנים זוכין בחזה ושוק אלא לאחר הקטר אימורים. ברייתא בר"פ תמיד נשחט (פסחים נ"ט): יכול יהיו כהנים ראשאים בחזה ושוק קודם הקטרת אימורים תלמוד לומר והקטר הכהן את החלב המזבחה והדר והוא החזה לאחר לבניו:

עין משפט ה.

הרמב"ם הל' נזירות פ"ח ח"ב

רשות חטאת תחללה ^ו ואחר כן העולה ואחר כן שלמים ואחר כן מגילה. ואם גלח אחר ששת חטאות או העולה יצא. וmbשלה של שלמים או שולקן ולוקח מן הרוטב של זבחים שלמים ונוטן על השער ואחר כן משליכו לאש פחת דוד שלמים. ואם השליכו פחת חטאת יצא:

עין משפט ו.

הרמב"ם הל' מעשה הקרבנות פ"ח ח"ב

כיצד. קדשי קדשים אין שוחטין אותן ואין מקבלין את דמן אלא בczפונ המזבח בכל המקומ שיבאנו גבולותיו ^ז

ג. בסוף משנה: ומיש ושוחט החטאת תחללה וכו'. משנה בפ' שלשה מינים (דף מ"ה) שוחט את השלמים ומגלח עליהם דברי ר' ור' אמר לא היה מגילה אלא על החטאת שהחטאת קודמת בכל מקום ורבינו כתובSSHוחט החטאת תחללה ואח"כ העולה ואח"כ השלמים ואח"כ מגילה. ויש לתמהה עלייו דהא שלא כמו ר' יהודה הייל לשוחט הראשונים ששוחט מגילה ורבינו כתוב שאחר שלשת מגילה. וכן שלענין שיקדים החטאת פסק ר' מאום דמסתבר טעמה שהחטאת קודמת בכ"ם ולענין אחר אי זה קרבן מגילה פסק ר' יהודה דאמר שמגלח אחר השלמים מושם והוא מר' ואעוד דכמה תנאי סבירי כי דמגלח אחר השלמים לפיכך פסקSSHוחט החטאת ואחר החטאת העולה שבכ"ם הם סמכות זו לזו בלבד הפסק ואח"כ השלמים ומגלח אחריהם וاع"ג לדברי שנייהם אחר שחיתת הקרבן הראשון רואוון מגילה לא קפدين בהכי מאחר שניהם מקיימים שתיקדים החטאת ושיגלה לאחר שחיתת השלמים וא"א לקיים שני דברים אלו שלא כשייגלה אחר שחיתת שלשתן וכראמן: וmbשלה שלמים או שולקן. שם (דף מ"ה): במשנה ופירש"י או שולקן שאינו מבושל יפה. ומיש ונוטל מן הרוטב וכו'. ברירתא שם. ומיש ואח"כ משליכו לאש תחת דוד השלמים ואם השליכו תחת החטאת יצא. ברירתא שם:

ד. בסוף משנה: ומיש בכל המקומ שיבאנו גבולותיו בתחלת ספר זה. בפרק ה' מהלכות בית הבחירה. ומיש וקדשים קלים שחיתתן וקיבול דמן בכל מקום מן העוזה. בפ' איזהו מקומן (דף נ"ה):

בתחלה ספר זהה. וקצתים קלים שהיطنן וקובול דין בכל מקום מן העזירה:

הרמב"ם הל' מעשה הקרבנות פ"ח ח'ז עין משפט ז.

העולה והאשם והשלמים בין של יחיד לבין של צבור זריקתدم שלשתן על גבי המזבח שהוא לעולה. וכיitzד הוא עושה. כשלוקח הכהן הדם בזרק וזרק ממנה בזרק שמי זריקות על שמי זויות המזבח באלאכסון מיחזי המזבח ולמיטה על קרון מזרחה צפונית ועל קרון

ה. **כسف** משנה: העולה והאשם והשלמים וכו'. בשלשתן שניינו בפרק איזהו מקומן דין טעון שתי מתנות שחן ד' ואיפלו גנו בפרישה ופסק כת"ק דאמר (דף נ"ג): יכול יזרקנו זריקה אחת תיל סביר اي סביר יכול יקיפנו בחוט תיל וזרקו הא כיצד כמין ג'ם ופירש"י כמין ג'ם זרק נגד הפינה מן הכליל והדם מתקשט לשתי רוחות הפינה והרי היא כמן ג'ם אותן יונית עשויה ככ"ף פשוטה. ואע"ג דרב ושמואל פלייגי הדם ואתי שמואל כת"ק ומשמע דרב סבר דלית הלכתא כת"ק וא"כ לא היל למפסיק כשמואל לגבי רב באיסורי ייל דברייתא לא הוה שמייע לרוב דאי הוה שמייע לה לא הוה פlige את"ק. ומיש רבינו מהצוי המזבח ולמיטה. בראש קינים עולה בהמה למטה ואם שינוי פסול פירוש למטה מהחות הסיקרא שהוגר באמצעות המזבח: ומיש על קרון מזרחה צפונית וכו'. שםאה דתנן בעולה דעתונה שתי מתנות שחן ארבע פירש"י שתי מתנות בקרון מזרחה צפונית ובקרון מערבית דרוםית שכגדה באלאכסון והכי תנן במסכת תמיד בא לו לקרון מזרחה צפונית נתן מזרחה צפונה מערבית דרוםית נתן מערבה דרומה וטעמא משום דקרון מזרחה דרומית לא היה לה יסוד כדמרין בשמעתין וועלת דעתנה מתן דמה נגד היסוד וכדרבנן לעיל. ומיש והיה לאשם. כלומר שגם הוא נאמר בו סביר בפ' צו. ומיש ושורי הדם נשפכים על גג היסוד הדרומי. שם (דף נ"ב) אמר דכתיב בפר כהן משיח ואת כל דם הפר ישפוך אל יסוד מזבח העולה דריש דה"ק תן יסוד למזבח של עולה ופירש"י תן יסוד למזבח של עולה תן תורה שפיכת יסוד שירים להלכות מזבח של עולה שהיא המזבח טעון בעולה ובכל הדמים הנינתנים עליו שפיכת שירים אל היסוד אם נשאר בכלים כלום כשורק ממנה שתי זריקות לשתי קרונות ישפכו ליסוד ומשום דבעולה לא כתבי שפיכת שירים איצטראיך למליף מהכא. ואמריןתו התם השთא דכתיב אל יסוד מזבח העולה אגגו דיסוד ופירש"י השתא דכתיב אל יסוד המזבח יסוד שהוא דומה למזבח דהינו גגו של יסוד:

מערבית דרומיות. ומתקון כשיירק הדם על הקרון שייהיה הדם מקיף על הזויות כמו ג'ים. כדי שיימצא הדם של שטי מתןות על ארבעה כתלי המזבח לפיה שנאמר בעולה ובשלמים 'סביב' והוא הדין לאשם. ושיירי הדם נשפכין על היסוד הדרומי:

עין משפט ח. הרמב"ם הל' מעשה הקרבנות פ"י ה"ה

ובן הבכור שהרי נאמר בו יבשרים יהיה לך בחזה התבונפה וכשוק הימין. וכל אלו הנאכלים לכחנות הנאכלים לעברי הכהנים ולנשיהם בתרומה. וכל נאכלים בכל העיר שנאמר את חזה התבונפה ואת שוק התרומה תאכלו במקום טהור לא נאמר בהן במקום קדוש שהוא העזרה אלא טהור שהוא כל מחנה ישראל שכנגדו לדורות ירושלים. והוא הדין למשער ופסח שהרי הן קדושים קלים בשלמים. והחולנות ועבי החומר בפנים:

עין משפט ט. הרמב"ם הל' מעשה הקרבנות פ"י ה"ד

חזה ושוק של שלמים הנאכלין לכחנים זכרים ונקבות שנאמר בהם לך נתנים ולבניך ولبنתיך. וכן המורם

ג. כסף משנה: ומה שכח והחולנות ועובי החומר כלפיים. משנה בפרק כיצד צולין (ד'
פ"ה):

ד. כסף משנה: חזה ושוק של שלמים וכו' עד שהרי הם קדושים קלים כשלמים. (בפ' איזהו
מקום) [בפ' קרח]:

מִתְזָה וְהַמּוֹרָם מֵאִיל נָזִיר שֶׁנְאָמֵר כִּל תְּרוּמָת הַקָּדְשִׁים אֲשֶׁר יְרִימֹא בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לְה' נָתַתִּי לְךָ וְלִבְנְתִיךְ:

הרמב"ם הל' מעשה הקרבנות פ"ה ח"ח
ein meshet י. עיין לעיל ein meshet ח

דף נה:

ein meshet א.ב.ג. **הרמב"ם הל' מעשה הקרבנות פ"ה ח"ח**

שְׁלָמִים שְׁשַׁחַטָן קָדֵם שִׁפְתָּחוּ דְלָתוֹת הַהִיכָּל פְּסֻולִין ה **שֶׁנְאָמֵר 'פֶתַח אֹהֶל מוֹעֵד' בָזְמָן שִׁפְתָּחוּ. אֲפָלוּ הִיֵּן דְלָתוֹתיו מִכְפּוֹת הָרִי זוּ כְּנֻעָל. אֲבָל הַפְּרָכָת שְׁעָלָיו אֵינָה פּוֹסֶלֶת:**

ein meshet ד. **הרמב"ם הל' בית הבחירה פ"ה ח"ח**

כָל שַׁעַר מֵהֵן הִיא רְחַבּוֹ עַשְׂרָה אַמּוֹת ט וְגַבְהּ עַשְׂרִים אַמּוֹת. וְהִי לוֹ דְלָתוֹת מִחְפּוֹת זָהָב. חַוֵּץ מַשְׁעָר מִזְרָחִי שַׁהְיָה מִצְפָה נְחַשָּׁת דֹמָה לְזָהָב. וְשַׁעַר זוּ הַנִּקְרָא שַׁעַר הַעֲלִיּוֹן וְהַוָּא שַׁעַר נִיקְנוֹר:

ה. **כטף** משנה: שלמים ששחטן קודם שיפתחו דלתות ההייל פסולים וכו'. מימרא בפרק איזהו מקומן (דף נ"ה). ומיש אפי' היו דלתותיו מוגפות. שם ופירש"י מוגפות סגורות ולא נעולות. ומיש אבל הפרוכת שעליו אינה פוסלת. שם בעיא דאייפשיטא:

ט. **כטף** משנה: ומיש כל שער מהם היה רחבו י' אמות וכו'. בפ"ב דמדות. ומיש ושער זה הוא נקרא שער העליון. ומיש והוא שער נקנור. בפ"ק דמדות (מ"ד):